

Αριθμός 524/2004

Το Δικαστήριο του Αρείου Πάγου

ΣΤ΄ Ποινικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Θεόδωρο Λαφαζάνο, Αντιπρόεδρο, Θεόδωρο Μπάκα, Χρήστο Μπαβέα, Δημήτριο Γυφτάκη – Εισηγητή και Σταμάτιο Γιακουμέλο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 17 Φεβρουαρίου 2004, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αναστασίου Καπόλλα (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση των αναιρεσιδόντων – κατηγορουμένων: 1) του και 2) , κατοίκων Αττικής, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Γεώργιο Σαράντη, για αναίρεση της υπ' αριθμ. 595/2003 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του, διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και οι αναιρεσιδόντες - κατηγορούμενοι, ζητούν τώρα την αναίρεση της απόφασης αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 12 Φεβρουαρίου 2003 αίτησή τους αναιρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 458/2003.

Αφού άκουσε τον πληρεξούσιο των αναιρεσιδόντων - κατηγορουμένων, που με προφορική ανάπτυξη ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα ο οποίος πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι.- Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 148 έως 153, 473 παρ. 2, 474 παρ. 2, 476 παρ. 1 και 510 ΚΠΔ προκύπτει ότι για το κύρος και κατ' ακολουθίαν το παραδεκτόν της αιτήσεως αναιρέσεως κατ' αποφάσεων πρέπει στην έκθεση που περιέχει τη δήλωση ασκήσεώς της να περιέχονται κατά τρόπον σαφή και ορισμένο, οι λόγοι για τους οποίους ασκείται. Αν δεν περιέχεται σ' αυτήν ένας τουλάχιστον λόγος από τους περιοριστικά αναφερομένους στο άρθρο 510 ΚΠΔ λόγους αναιρέσεως η αίτηση απορρίπτεται. Απλή παράθεση του κειμένου της σχετικής διατάξεως που προβλέπει τον λόγο αναιρέσεως, χωρίς αναφορά των περιστατικών που θεμελιώνουν την επικαλούμενη πλημμέλεια δεν αρκεί. Ειδικότερα, για το ορισμένο του προβλεπομένου από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' ΚΠΔ λόγου αναιρέσεως της εσφαλμένης ερμηνείας ή εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, που ιδρύεται όταν ο δικαστής αποδίδει σ' αυτή έννοια διαφορετική από εκείνη που πραγματικά έχει ή όταν δεν υπήγαγε ορθώς τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε στη διάταξη που εφαρμόστηκε, δεν αρκεί να αναφέρεται στην αίτηση ότι έγινε παράβαση ή κακή ερμηνεία και εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου αλλά πρέπει να προσδιορίζεται η νομική πλημμέλεια της αποφάσεως και συγκεκριμένα η διάταξη που εφαρμόστηκε και ερμηνεύτηκε εσφαλμένα και ιδίως σε τι ακριβώς συνίσταται η εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της σε σχέση με τις παραδοχές της αποφάσεως (Ολ. ΑΠ 2/2002). Στην προκειμένη περίπτωση με το δεύτερο λόγο της κρινομένης αιτήσεως αναιρέσεως πλήττεται η υπ' αριθμ. 595/2003 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών με την οποίαν καταδικάσθηκαν οι αναιρεσιδόντες σε ποινή φυλακίσεως επτά (7) μηνών ο

καθένας ανασταλείσαν επί τριετίαν για παράνομη διεξαγωγή δημόσια στοιχημάτων σχετιζομένων με τη διεξαγωγή αθλημάτων, διότι, κατά λέξη «διότι δεν υπάρχει σωστή υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που έχει δεχθεί (το Δικαστήριο) στη διάταξη που εφαρμόστηκε και η σχετική διάταξη παραβιάστηκε εκ πλαγίου, διότι υπάρχουν μεταξύ σκεπτικού και του διατακτικού λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος περί της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου και η προσβαλλομένη να στερείται νομίμου βάσεως. Οι αιτιάσεις όμως αυτές ως πλημμέλειες, που ιδρύουν τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε` ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως είναι αόριστες εφ' όσον δεν αναφέρονται οι παραβιασθείσες διατάξεις ούτε επίσης προσδιορίζεται σε τι συνίσταται η εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή αυτών ούτε περαιτέρω μνημονεύονται τα υπάρχοντα λογικά κενά μεταξύ σκεπτικού και διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως και από ποιες παραδοχές του Δικαστηρίου προκύπτουν.

Συνεπώς ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι απαράδεκτος και απορριπτέος.

II.- Η καταδικαστική απόφαση έχει την ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία που απαιτείται κατά τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ` ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως, όταν περιέχονται σ' αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από τη διαδικασία στο ακροατήριο σχετικά με τα αντικειμενικά και υποκειμενικά στοιχεία του εγκλήματος, οι αποδείξεις επί των οποίων θεμελιώνονται τα περιστατικά αυτά καθώς και οι σκέψεις με τις οποίες το δικαστήριο υπήγαγε τα αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, που αποτελούν ενιαίο σύνολο και αρκεί να αναφέρονται τα αποδεικτικά μέσα γενικώς κατά το είδος τους, χωρίς να εκτίθεται τι προέκυψε χωριστά από καθένα απ' αυτά ούτε να απαιτείται η μεταξύ τους αξιολογική συσχέτιση, πρέπει όμως να προκύπτει ότι το δικαστήριο, προκειμένου να μορφώσει την κρίση του έλαβε υπόψη του όλα τα αποδεικτικά μέσα και όχι μόνον μερικά απ' αυτά. Στην προκειμένη περίπτωση το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως του που συμπληρώνεται από το διατακτικό της, δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη αναιρετικώς περί τα πράγματα κρίση του, την οποίαν στήριξε στα κατ' είδος αναφερόμενα αποδεικτικά μέσα τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι κατηγορούμενοι στα Αττικής στις 5 Φεβρουαρίου 1977 διενεργούσαν από κοινού δημόσια, χωρίς κανένα δικαίωμα απαγορευμένα στοιχήματα σχετικά με την έκβαση ιπποδρομιακών ή ομαδικών ή ατομικών αθλημάτων ή παιγνιδιών προκαθορισμένης ή μη αποδοχής. Προς τούτο είχαν εγκαταστήσει στην οικίαν τους τα απαραίτητα όργανα, υλικά και συσκευές (σύστημα ηλεκτρονικού υπολογιστή, συσκευή fax κλπ. Μεγάλο αριθμό εντύπων και σημειώσεων διεξαγωγής στοιχημάτων για αθλητικές συναντήσεις ποδοσφαίρου) τα οποία και βρέθηκαν κατά την σχετική έρευνα των αρμοδίων αστυνομικών οργάνων και κατασχέθηκαν μαζί με τα ευρεθέντα χρηματικά ποσά του 1.234.000 δραχμών, των 42 δολαρίων ΗΠΑ και των 1181 λέβα Βουλγαρίας. Ακολουθώντας με βάση τις παραδοχές αυτές το δικαστήριο της ουσίας κήρυξε ενόχους τους κατηγορουμένους και ήδη αναιρεσιόντες της αποδιδόμενης σ' αυτούς αξιόποινης πράξης της παράνομης διενέργειας δημόσια στοιχημάτων σχετιζομένων με τη διεξαγωγή αθλημάτων και επέβαλε σε καθένα απ' αυτούς την προαναφερομένη ποινή φυλακίσεως και ανέστειλε επί 3ετίαν. Με τις παραδοχές του αυτές το Εφετείο διέλαβε στην προσβαλλομένη απόφασή του την κατά τα ανωτέρω ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία αφού εκθέτει σ' αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική

διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος για το οποίο καταδικάσθηκαν οι αναιρεσείοντες, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά καθώς επίσης και τους συλλογισμούς με βάση τους οποίους υπήγαγε αυτά στην ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρου 2 παρ. 2 του ν. 2433/1996, την οποίαν ορθά εφάρμοσε χωρίς να τη παραβιάσει εκ πλαγίου και να στερήσει έτσι την απόφασή του από νόμιμη βάση. Επομένως ο από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ΄ του ΚΠΔ με τον οποίο προβάλλονται τα αντίθετα είναι αβάσιμος και απορριπτός.

Συνεπώς πρέπει ν' απορριφθεί η κρινομένη αίτηση και να καταδικασθούν οι αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα (άρθρα 583 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 12 Φεβρουαρίου 2003 αίτηση των και για αναίρεση της υπ' αριθμ. 595/2003 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα που ανέρχονται σε διακόσια δέκα (210) Ευρώ για τον καθένα.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 24 Φεβρουαρίου 2004. Και,

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, στις 4 Μαρτίου 2004.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ